

[J. M. Pedersen.]

kræver det. Det er et indgreb i den personlige frie og ukrænkelige ejendomsret. Vi må nå frem til at respektere ejendomsretten, hvis princip er, at det, du har skabt, er dit, og det, jeg har skabt, er mit, og det, som alle har skabt i fællesskab, tilhører alle og bør bruges til afholdelse af de fælles udgifter.

Min konklusion er, at vi må nå frem til en inddragelse af grundrenten, så byggegrunde kan fås på jordrentevilkår uden købesum, ligesom husmændene kan få jord i henhold til jordrentelovene af 1919. Der må som følge af pengeregigheden og rentesænkningen gives større og billigere lån. Boligmassen må udnyttes bedre under fuld frihed. Det vil give større beskæftigelse i byggeindustrien, mindre arbejdsløshed og mindre tilskud til arbejdsløshedsunderstøttelse, og når flere kommer i arbejde, er der flere til at betale skatterne med det resultat, at skatteprocenten kan sættes ned. Det vil få en heldig virkning på pristallet, så vi kommer et skridt nærmere det ønskede mål, en stigning i reallønnen.

På det byggemæssige område er det ikke alene boligproblemet, der skal løses, og ikke alene sanering i byerne, der er tiltrængt; også en løsning af spørgsmålet om landbrugsbyggeri, byggeri til industri og håndværk, ja, selv butikksbyggeri er hårdt tiltrængt.

Den meget betydelige forbedring af vor økonomiske situation, der i det sidste halvandet år har fundet sted i form af en valutastigning på ca. 1¼ milliard kr., skyldes for en stor del den gunstige udvikling med prisfald på vore importvarer. Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen var inde på dette, og jeg vil give det ærede medlem ret i, at der er ingen tvivl om, at en betydelig del af stigningen i vor valutabeholdning skyldes indekstallets fald samt det forhold, at vi har kunnet forsyne vore lagre med varer, købt hjem for et mindre beløb end ellers. Her finder vi en del af forklaringen på den store valutastigning, men om det drejer sig om 200 mill. kr. eller 400-500 mill. kr., er jeg ikke i stand til at gøre op.

Vi ser nu de gavnlige virkninger af de nødvendige love, som blev gennemført i junisamlingen 1957 lige efter denne regering

medvirkende til at skabe orden i den offentlige økonomi. Afgiftslovene har givet de forventede indtægter til imødegåelse af det daværende finansieringsbehov, og takket være det forhold, at disse afgifter blev holdt uden for pristallet, er kapløbet mellem priser og lønninger blevet hæmmet.

Der er for tiden megen diskussion om, hvorvidt regeringen kan tage noget eller intet af æren for den forbedring i vor valutastilling, der har fundet sted igennem det sidste års tid, ja, selv den højtærede finansminister, som vi havde fornøjelsen at høre og se i fjernsynet for ikke så forfærdelig længe siden, var så beskeden med hensyn til at tage æren for fremgangen, at nationalbankdirektør Svend Nielsen gjorde den højtærede finansminister opmærksom på, at han var for beskeden, for regeringen med finansminister Kampmann i spidsen for vor økonomi havde en stor andel i de fremskridt, der var sket. Forbedringerne er nemlig en følge af de meget omdiskuterede stabiliseringslån, som skaffede dækning for resten af det finansieringsbehov, som var til stede i tiden omkring valget. Før oppositionen fremførte det, var vi opmærksomme på, at disse lån kunne få uheldige virkninger på den ellers så nødvendige investering og opsparring, og det var derfor, lovene om skattefri investeringsfonds og om betydeligt forbedrede afskrivningsregler blev gennemført. Disse love har også virket efter deres hensigt, og et enigt erhvervsliv priser dem i høje toner og roser dem som de bedste love, der er blevet gennemført på disse to områder.

Ifølge Statistiske Efterretninger nr. 24 af 17. november 1958 er indlånene i samtlige forretningsbanker steget fra 403 mill. kr. i 1955-56 til 542 mill. kr. i 1956-57 og til ikke mindre end 948 mill. kr. i 1957-58, altså mere end en fordobling på 2 år. Sparekassernes indlån er steget fra 223 mill. kr. til henholdsvis 297 mill. kr. og 430 mill. kr., også ca. en fordobling. Det er et bevis for, at den propaganda, oppositionen driver, og som går ud på, at disse stabiliseringslove har ødelagt opsparringen, ingen steder hører hjemme. Tallene taler deres tydelige sprog. Det er interessant at konstatere, at opsparringsforøgelsen, efter at disse love er blevet gennemført, er større end nogen sinde før, og det endda på trods af en opposition, som blev ved med næsten at skræmme folk fra